

РЕШЕНИЕ

№ 7415

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 10.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8387** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. АПК, вр. чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни.

Образувано е на основание постъпила жалба от Министъра на вътрешните работи, депозирана чрез пълномощника му гл. юрисконсулт В. Т. против Решение №ППН-01-722/20 г. от 27.07.2021 г. на КЗЛД, с което е прието, че жалба рег. №ППН-01-722/15.10.2020 г., подадена от М. В. С. срещу МВР е основателна по отношение на Министъра на вътрешните работи – администратор на лични данни според чл.29, ал.1 ЗМВР за нарушение на принципите, залегнали в чл.5, §1, б.“а“, б.“б“ и б.“в“ от Общия регламент относно защита на данните; на основание чл.83, §2, буква „и“, във връзка с чл.83, §5, б.“а“ от Общия регламент за защита на данните предвид установено неправомерно обработване на лични данни на Министъра на вътрешните работи е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1000 лева за това, че в качеството си на администратор на лични данни е обработил личните данни на М. В. С. в нарушение принципите, залегнали в чл.5, §1, б.“а“, б.“б“ и б.“в“ от Общия регламент относно защита на данните; на основание чл.58, §2, буква „г“ на жалбоподателя е издадено разпореждане за съобразяване на вътрешните правила на МВР – относно организацията на дейността по охрана на обектите на МВР с изискванията на ОРЗД и ЗЗЛД при обработване на лични данни на физически лица при допускането им в сградите на министерството.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, като постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при

противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Според жалбоподателя Комисията неправилно е тълкувала разпоредбите на Инструкция № 8121з-1415 от 20 ноември 2015 г. и е извела необосновани изводи в тази насока. Неправилно е приета за установена фактичката обстановка. Счита, че решението не е достатъчно мотивирано, за да се разбере какво нарушение е извършено и защо е прието наличието на такова. Навени са и доводи за незаконосъобразност на наложената имуществена санкция, както и за липса на мотиви относно приетата липса на конкретни правила относно обработването на личните данни. Иска ѝ неговата отмяна по подробно изложени съображения.

Ответникът, Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител Д. Г., изразява подробно мотивирано писмено становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна, М. В. С. в представен писмен отговор оспорва жалбата като неоснователна и недоказана с доводи, че не са налице твърдяните от жалбоподателя отменителни основания.

По делото са събрани писмени доказателства, включително съдържащите се в приложената в заверено копие на образуваната пред КЗЛД преписка.

Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗЛД е образувано на основание постъпила жалба рег. №ППН-01-722/15.10.2020 г., подадена от М. В. С. срещу МВР, съдържаща твърдения за неправомерно обработване на личните му данни. В жалбата е посочено, че на 04.08.2020 г. около 17.30 часа, когато в качеството си на адвокат е отишъл на среща с арестант в ОЗ РУ – СДВР, представил за регистрация личната си карта и адвокатска карта, след което изискал връщането им. Последвал отказ на служителя старши полицаи В. Й. за незабавно връщане на документите с мотив, че същите ще бъдат върнати след като адвокатът напусне арестантското помещение. За инцидента С. подал сигнал до Министъра на вътрешните работи с копие до Висш адвокатски съвет. В отговор на сигнала от МВР С. е уведомен, че не е установено нарушение на служебната дисциплина от страна на служителя. Според С. правоохранителният орган е извършил грубо нарушение на закона, отнемайки и задържайки лични документи след като е вписал данните на лицето в книгата за пропускателен режим.

Като е приел, че съгласно чл.29, ал.1 ЗМВР администратор на лични данни е Министъра на вътрешните работи, а не министерството, с писмо изх. № ППН-01-722#1/09.02.2021 г. КЗЛД го е уведомила за постъпилата жалба и е изискала становище по случая. В отговор, с писмо рег.№ ППН-01-722#2(20) от 04.03.2021 г. Министъра на вътрешните работи е информирал КЗЛД, че по описания сигнал е извършена проверка, при която е установено, че полицаи Й. е изискал от С. личната и служебната му карта, за да сравни данните. С. е представил документите, след което ги е поискал обратно с мотив, че на Й. не му трябва повече, а Й. е заявил на С., че ще му ги върне след като бъде извършена проверка и понеже С. се намирал в помещението за среща с клиента си, документите са му върнати след приключване на срещата. В становището е посочено, че Й. е задържал документите с цел извършване на проверка в системите на МВР.

Посочено е, че според Инструкция № 8121з-78 от 24 януари 2015 г. за реда за

осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи, издадена от Министъра на вътрешните работи, на задържаното лице се предоставя възможност да ползва адвокатска защита от момента на задържането му (чл. 15, ал. 5 от инструкцията). Всяко задържано лице, по всяко време има право на свиждане с адвокат и представител на дипломатическата мисия, гражданин на която страна е лицето (чл. 29, ал. 1 от инструкцията). Свиждането се осъществява своевременно, след уведомяване на оперативния дежурен в структурата на МВР и служителя, пряко работещ със задържаното лице, когато такъв е определен (чл. 29, ал. 2 от Инструкцията). Помещенията за свиждане и среща с адвокат се звукоизолират и осигуряват с гарантирано основно и аварийно осветление, като отговарят на условието за осигуряване на конфиденциалност на водените разговори (чл. 76, т. 2 от инструкцията). Според изложеното в становището именно с оглед изискването за осигуряване на конфиденциалност на срещата между адвокат и клиент полицаи Й. не е прекъснал срещата между С. и неговата клиентка, изчаквайки приключването ѝ, за да върне документите на С.. В случая адвокатът е допуснат своевременно до своята клиентка, а не е забавен и не се е наложило да чака докато се извършва справка по документите му в системите на МВР.

Посочено е, че Инструкция № 8121з-1415 от 20 ноември 2015 г. за реда и организацията за осъществяване на дейност по охрана на обекти по чл. 14, ал. 2, т. 4 от ЗМВР урежда редът и организацията за осъществяване на дейност по охрана на обекти на МВР, а съгласно чл. 21 от тази инструкция качеството на адвокат се удостоверява чрез заверена за годината адвокатска карта по образец от Висшия адвокатски съвет, като според чл. 34, ал. 1 от инструкцията, гражданите представят документ за самоличност и обявяват целта на посещението си. Изтъкнато е, че същевременно чл. 6 от Закона за лични документи вменява на всеки гражданин задължението при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност. В процесния случай, компетентното длъжностно лице - служител на МВР, е поискало документите на адвокат С., за да бъде извършена справка, като с цел да се осигури своевременна среща между него и клиентката му, той е допуснат - без никаква забава и без да се налага да изчаква извършването на проверка в системите на МВР. С оглед спазване конфиденциалността на водения от адвоката разговор, той не е прекъснат от служителя на МВР и документите на С. са върнати след неговото приключване. Според разпоредбата на чл. 4 ЗМВР, законодателят е въвел задължение за държавните органи, организациите, юридическите лица и гражданите да оказват съдействие и да спазват разпорежданията на органите на МВР (каквито са полицейските), издадени при или по повод осъществяване на определените им със закон функции. В чл. 6 ЗМВР е предвидено, че полицейските органи могат да издават разпореждания до граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Посочено е, че разпорежданията се издават писмено, а при невъзможност да се издадат писмено - се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят.

Според изисканото становище в изложения казус намират приложение разпоредбите на Общия регламент относно защитата на данните, а именно на чл. 6, § 1, б. „в“ - обработването е необходимо за спазване на законово задължение, което се прилага спрямо администратора и на чл. 6, § 1, б. „д“ - обработването е необходимо за

изпълнение на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора.

Запознат със становището, с молба от 22.06.2021 г. С. е посочил, че не е вярно твърдението, че полицаи Й. е задържал документите, за да не пречи на срещата с клиента му. Твърди, че разправията за документите е продължила около половин час, във фойето на приземния етаж на 03 РУ, зад решетките на арестанте помещения и Й. не направил дори и опит да направи справка в някаква база данни, а единственото обяснение, което давал защо задържа личната му карта било, че той така решава, понеже той я е издал - на нея пишело МВР. За адвокатската карта пък въобще не дал обяснение. В тази връзка е поискал КЗЛД да задължи МВР да представи данни за това дали на 04.08.2020 г. с регистрирана по електронен път, проверка (извършена справка) от служител на 03 РУ - ст. полицаи В. Й., относно обстоятелството издирвано ли е лицето М. В. С..

Тази информация, както и информацията относно нормативния акт, който регламентира какъв следва да е вида и обема на личните данни, подлежащи на вписване във водената книга за пропускателния режим, е изисквана в проведен на 12.07.2021 г. телефонен разговор с представител на Министъра на вътрешните работи - гл. юрисконсулт В. Т., видно от приложения към преписката Протокол рег. № ППН-01-722#12(20)/12.07.2021 г.

Видно от протокол №30/14.07.2020 г. проведено е открито заседание, за което са били призовани страните. В хода на откритото заседание на КЗЛД процесуалният представител на Министъра на вътрешните работи е изяснил, че няма документални данни за извършена на 04.08.2020 г. регистрирана по електронен път, проверка (извършена справка) от служител на 03 РУ - ст. полицаи В. Й., относно обстоятелството издирвано ли е лицето М. В. С..

На основание чл.10, ал.1 от Закона за личните данни, във връзка с чл.57, параграф 1, буква „е“ от Регламент 2016/679, на 17.08.2020 г. КЗЛД, след като обсъдила становищата на страните в контекста на събраните по преписката доказателства, е постановила оспореното в настоящото производство решение. В мотивите на същото е прието, че пропускателният режим в сградите на МВР е строго регламентиран от Инструкция № 8121з-1415 от 20 ноември 2015 г. за реда и организацията за осъществяване на дейност по охрана на обект по чл. 14, ал. 2. т. 4 от ЗМВР. Достъпът на външни лица (посетители) в сградите на МВР се разрешава след получаване на пропуск, допускащ влизането и излизането от тях, а чл. 34, т. 1 от инструкцията предвижда, че при посещение в обекти на МВР гражданите представят документ за самоличност и обявяват целта на посещението. Според чл.35 от същата инструкция пък служителите, които осъществяват пропускателен режим проверяват пропускателните документи при влизане и напускане на обекта и пропускат приносителите им, след като се уверят в редовността на предоставения документ и вписват пропуснатите лица в книга за пропускателен режим.

От разпоредбите на цитираната инструкция е изведен извод, че след издаването на пропуск, личните документи на предоставилия ги посетител следва да му се върнат, без да бъдат задържани, което е наложително и с оглед неговото легитимиране - като гражданин или като адвокат - довереник на задържано лице, пред разследващия полицаи.

Прието е, че според чл.21 от същата инструкция, що се отнася до адвокатите, те се пропускат в обекти на МВР с еднократен пропуск, вписване в книга за

пропускателния режим и с придружител, а качеството на адвокат се удостоверява чрез заверена за годината адвокатска карта по образец, утвърден от Висшия адвокатски съвет.

Според мотивите на КЗЛД вписването на лицето посетител в книга за пропускателен режим след представяне на документ за самоличност и обявяване на целта на посещението, респ. вписването на адвоката - посетител, в книга за пропускателен режим - след удостоверяване качеството адвокат с адвокатска карта по образец, попада в приложното поле на разпоредбите на чл.6, §1, б. „в“ от ОРЗД - обработването е необходимо за спазване на законово задължение, което се прилага спрямо администратора и на чл.6, §1, б. „д“ от ОРЗД - обработването е необходимо за изпълнение на задача от обществен интерес иди при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора.

Документът за самоличност и адвокатската карта на господин М. С., съдържат личните му данни и държането и съхраняването им - след издаване на еднократен пропуск и вписването му в книгата на пропускателния режим, обаче представлява допълнително обработване на данните на жалбоподателя, извършено от Министъра на вътрешните работи по начин, несъвместим с целта на обработването им във връзка установения пропускателен режим в сградите на МВР. Тъй като чл.20 и чл. 21 от Инструкция № 8121з-1415 от 20 ноември 2015 г. за реда и организацията за осъществяване на дейност по охрана на обекти по чл.14, ал.2, т.4 ЗМВР предвиждат различен режим за пропускане на граждани и на адвокати в обектите на МВР, може да се заключи, че вписването в книгата на пропускателния режим на личните данни, съдържащи се в документа за самоличност на С. не е било необходимо и в този смисъл се явява прекомерно, с оглед задължението за удостоверяването на качеството на адвоката единствено със съответната карта. Прието е, че дори и да се приеме, че представянето на документ за самоличност е изискано и вписването на съдържащите се в него лични данни е сторено, с оглед удостоверяване самоличността на С., задържането на личната и адвокатската му карти представлява обработване на данните му в противоречие с принципите, обективирани в чл. 5, §1, б. „а“ , б. „б“ и б. „в“ от ОРЗД, а именно с принципа за „законосъобразност, добросъвестност и прозрачност“, с принципа за „ограничаване на целите“ и с принципа за „свеждане на данните до минимум“.

Липсата на данни за проверка относно обстоятелството издирвано ли е лицето С., опровергава твърдението за на документите му с цел извършването й.Прието е, че подобна проверка, след записване на личните данни на жалбоподателя в дневника за посетителите, би могла да се направи в регистъра и без задържане на личната и адвокатската му карта. Предвид изложеното от С., както писмено, така и гласно - в заседанието на КЗЛД, че задържането на документите му е предизвикало разправия, продължила повече от половин час, не е кредитирано и твърдението на ответната страна, че задържането на личната и адвокатската карта на жалбоподателя е било с цел да му бъде предоставен бърз, безпрепятствен и конфиденциален достъп до задържаната в арестното помещение, негова доверителна. Напротив, предприетите от служителя на МВР действия по задържане на документите на С., освен че са приети като извършени в противоречие с инструкцията, са забавили и възпрепятствали срещата на адвоката с неговия подзащитен.

Отделно от това КЗЛД е приела, че анализът на текстове на действащите инструкции, относими към процесния случай, сочи наличие на норми, твърде общи но своя

характер. По отношение на тези норми е установена липса на разработени правила за практическото им приложение, както с оглед вида и обема на събираните и съхранявани лични данни на посетителите в обектите на МВР, така и с оглед защитата на данните на физическите лица при достъпа им до тези обекти. Предвид това е прието, че именно липсата на подобни правила е довела и до неправомерното обработване на личните данни на адвокат М. С..

Според мотивите на КЗЛД администраторът на лични данни, позовавайки се, при задържане на документите на жалбоподателя, на нуждата от проверка дали той е издирвано лице, без такава да е реално осъществена, е въвел С. и в заблуждение относно за целта на обработване на данните му. Установеното конкретно нарушение е довършено с акта на своето извършване и в този смисъл е неотстранимо, поради което даването на срок от комисията за отстраняването му се явява безпредметно.

В този смисъл КЗЛД е приела, че приложимо и целесъобразно, по отношение на Министъра на вътрешните работи - централен едноличен орган на изпълнителната власт със специална компетентност, е налагането на корективната мярка „имуществена санкция“, посочена в чл. 58, § 2, б. „и“ от ОРЗД. Посочено е, че същата би била пропорционална и с оглед защитата на обществения интерес, с дисциплиниращо действие за неизвършване на същите нарушения занапред, съобразена с целта на наказанието и необходимостта то да има възпираща и предупредителна функция, а не да създава икономически затруднения на администратора на лични данни. В съответствие с чл. 83, § 2 от ОРЗД, при определяне размера на санкцията, комисията е счела, че наложената на Министъра на вътрешните работи имуществена санкция, следва да е в размер на 1 000 (хиляда) лева - минимален в сравнение предвидения в ОРЗД за нарушение на чл.5 § 1, б. „а“ и б. „б“ и б. „в“ от ОРЗД.

Предвид установената липсата на разработени конкретни правила - както с оглед вида и обема на събираните и съхранявани лични данни на посетителите, така и с оглед защитата на данните на физическите лица при достъпа им до обектите на МВР, комисията е счела, че на Министъра на вътрешните работи, на основание чл.58, §2, б.„г“, следва да бъде издадено и разпореждане за съобразяване на вътрешните правила на МВР - относно организацията на дейността по охрана на обектите на МВР, с изискванията на ОРЗД и ЗЗЛД при обработване на личните данни на физическите лица, при допускането им в сградите на министерството.

Оспорващият е уведомен за решението на Комисията на 27.07.2021 г. Жалбата е изпратена чрез куриер на 09.08.2021 г.

От представените от оспорващия в хода на съдебното производство доказателства се установява, че в Книгата за пропускателен режим са вписани двете имена на лицето и качеството му на адвокат, а в Книгата за проведените свиждания и получените вещи и хранителни продукти са вписани трите имена на лицето, ЕГН и номер на лична карта.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в законовопредвидения в чл.38, ал.7 ЗЗЛД 14-дневен срок от надлежна страна, адресат на оспореното решение, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен

състав я намира за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания, посочени в чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, а именно: дали е издадено от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразено ли е то с целта на закона.

При така извършената преценка съдът счита, че оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД, в съответствие с предоставените ѝ правомощия. Правомощията на комисията произтичат от разпоредбите на чл.10 и чл.10а ЗЗЛД, съответно от чл.57 и чл.58 от Регламент (ЕС) 2016/679, вр. чл.38 ЗЗЛД. При сезиране по чл.38, ал.1 ЗЗЛД, се стартира производство пред КЗЛД, чиито резултати се обективират в решението по чл.38, ал.3 ЗЗЛД. Компетентен да се произнесе по процедурата административен орган е КЗЛД – „независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон”. На основание чл.9, ал.3 и ал.4 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ при проведено открито заседание. Видно от протокол №30/14.07.2020 г. на проведеното заседание – открито по своя характер, са присъствали двама членове на Комисията плюс председателя. Последните са положили подписите си под оспорваното решение, взето с изискуемото мнозинство. Предвид това, съдът счита, че актът е издаден от компетентен орган и не е налице отменително основание по чл.146, т.1 АПК.

Съдът счита, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59, ал. 2 от АПК. Актът съдържа задължителните по чл.59, ал.2 от АПК реквизити, както и подписите на лицата, участвали в гласуването. Административният акт е постановен и в предписаната от закона форма – решение, в което са посочени мотивите – фактически и правни основания, поради които жалбата на М. С. е приета за основателна. В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите на оспорващия за липса на достатъчно мотиви. От изложеното от КЗЛД става ясно защо жалбата е приета за основателна и какъво е крайното решение по случая. При това не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.2 АПК.

При постановяване на административния акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбата, въз основа на която е образувано производството е подадена на 15.10.2020 г. - в предвидения в чл.38, ал.1 ЗЗЛД срок от узнаване за нарушението, което е станало на 04.08.2020 г. Разгледана е по същество в открито заседание и е прието единодушно от присъствалите членове на административния орган. Правилно също така административният орган е конституирал страните в развилото се пред него производство. Спазено е и изискването КЗЛД да събира доказателства, да изисква допълнително информация, както и да извършва други действия в производството по раздел II „Разглеждане на жалби от физически лица” по реда на АПК. На страните в производството е

предоставена възможност да се запознаят с приложените по преписката доказателства и да изразят становище. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени представените по преписката писмени доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбата твърдения. Правото на защита на участниците в производството, редовно уведомени за откритите заседания пред КЗЛД, не е ограничено, тъй като е гарантирано тяхното участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД, чл.34 и следващите от АПК и принципите на процеса - принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/. Предвид това съдът намира, че липсват предпоставки за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.3 АПК.

Според настоящата съдебна инстанция процесното решение е постановено и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, при което наведените в противен смисъл доводи от жалбоподателя се явяват неоснователни.

Съгласно чл.4 от Регламента „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице, а „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Обработването на лични данни е допустимо в конкретно посочени в чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 случаи, а именно: обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

Безспорно е, че в случая са обработени лични данни на заинтересованата страна. Съдът приема, че в случая обработването попада в приложното поле на разпоредбите на чл.6, §1, б. „в“ от ОРЗД - обработването е необходимо за спазване на законово задължение, което се прилага спрямо администратора и на чл.6, §1, б. „д“ от ОРЗД - обработването е необходимо за изпълнение на задача от обществен интерес иди при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора.

Принципите, заложи в чл.5, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679, които са приети за нарушени в случая, регламентират, че личните данни са: обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните („законосъобразност, добросъвестност и прозрачност“); събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по-нататък по начин, несъвместим с тези цели; по-нататъшното обработване за целите на архивирането в обществен интерес, за научни или исторически изследвания или за статистически цели не се счита, съгласно член 89, параграф 1, за несъвместимо с първоначалните цели („ограничение на целите“);

подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват („свеждане на данните до минимум“).

Съдът приема, че с оглед установеното в хода на проведеното административно производство, а именно, че личните документи на заинтересованата страна не са му върнати своевременно, след като са вписани необходимите данни в съответните книги, тези принципи правилно са приети за нарушени. Определено, за да изпълни служебните си задължения за вписване на посетителя в съответната книга и издаване на пропуск за влизане в помещенията на органите на МВР служителят е следвало да изиска от посетителя представяне на съответните документи за самоличност. Като не ги е върнал своевременно след това същият е нарушил принципа за законосъобразност, добросъвестност и прозрачност. Нарушен по този начин е и вторият принцип „ограничаване на целите“ тъй като след като е бил издаден съответния пропуск, то целта на предоставяне на личните данни е била постигната и след това за служителя е било налице задължение да ги върне. Още повече, че от администратора на лични данни не е установено, че документите за задържани с друга цел, а именно извършване на справка дали лицето не е издирвано. Установено е, а и не се твърди противното, че такава справка не е извършвана. Предвид това е нарушен и принципа за свеждане на данните до минимум. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че личните документи са върнати едва след приключване на срещата между адвоката и задържаното лице с цел да не се прекъсва същата. Задължението за връщането им е възникнало още в момента, в който необходимите данни са били вписани в съответните книги и е бил издаден съответния пропуск, което е преди началото на тази среща. Предвид изложеното съдът приема за правилни изводите на КЗЛД, че макар личните данни на лицето да са обработени в съответствие с чл.6, §1, б. „в“ и б. „д“ от ОРЗД, със задържането на личните документи са нарушени принципите, залегнали в чл.5, §1, б. „а“, б. „б“ и б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679. Предвид това правилно е оспореното решение в частта му по т.1.

Според чл.38 ал.3 от ЗЗЛД Комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, параграф 2, букви "а" – "з" и "й" от Регламент (ЕС) 2016/679 или по чл. 80, ал. 1, т. 3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и по глава девета. КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност, като в съответствие с предоставените й функции преценява кое от корективните правомощия да упражни. Преценката се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. Поради това всяко решение на комисията следва да бъде мотивирано с конкретни съображения, обосноваващи предпочетената от административния орган алтернатива. В случая това е направено. Комисията е възприела, че доколкото нарушението е довършено и е неотстранимо, даването на срок за отстраняването му се явява безпредметно. Приела е, че приложимо и целесъобразно е налагането на корективна мярка „имуществена санкция“, посочена в чл.58, §2, б.„и“ от ОРЗД, като същата би била пропорционална и с оглед защитата на обществения интерес, с дисциплиниращо действие за неизвършване на същите действия занапред. Настоящият съдебен състав напълно възприема изводите на КЗЛД, че в случая единствено имуществената санкция е правилната мярка, доколкото останалите са неприложими.

Съдът намира, че наложената санкция е законосъобразна, доколкото разпоредбата на чл.83, §5, б.„а“ от Регламент (ЕС) 2016/679 е санкционна именно за нарушаване на основните принципи на чл. 5 от регламента. Правилно е определен и размерът на санкцията в минимален спрямо предвидения в регламента максимум на такъв. Предвид това съдът счита, че съобразно приложимото към случая право, в обстоятелствената част на решението на КЗЛД са изложените подробни съображения, които обосновават определената по вид и размер конкретна санкционна мярка – имуществена санкция. Административният акт съдържа точни и ясни мотиви за направения избор на най-ефективна, целесъобразна и съответна на принципа на пропорционалност мярка за констатираното нарушение. Обоснован е размерът на избраната мярка - 1000 лева, при което са взети предвид изяснените по случая релевантни обстоятелства. Изложените съображения от органа са последователни, логични и в съответствие с тежестта на извършеното нарушение.

Съдът намира за неоснователен доводът в жалбата, че в случая неправилно е наложена имуществена санкция, а не глоба. Министърът на вътрешните работи не е физическо лице, а е централен едноличен орган на изпълнителната власт със специална компетентност (чл.25, ал.1 от Закона за администрацията, ЗА). Министърът, като орган на изпълнителната власт и в частност като администратор на лични данни, следва да носи административно-наказателна отговорност „имуществена санкция“ по реда на чл.83, ал.1 ЗАНН. Този извод съдът обосновава и по аргумент на противното на чл.83а, ал.6 ЗАНН , която норма предвижда, че на държавата, държавните органи и органите на местното самоуправление, както и на международните

организации, не се налага имуществена санкция в случаите, изрично посочени в ал.1 на същата норма. Следователно, в останалите случаи, извън тези по ал.1 и когато законът е предвидил, на държавните органи и органите на местното самоуправление, се налагат „имуществени санкции“. За разлика от министъра, като орган на изпълнителната власт, физическото лице, осъществяващо дейността на министъра в определен момент носи съответно административнонаказателна отговорност „глоба“. Приложимата норма предвижда административно наказание за администратора на лични данни, който според нормата на чл.29 ЗМВР е министърът на вътрешните работи, без значение кое е физическото лице, заемащо длъжността.

Съдът намира за правилно приложена и втората корективна мярка, а именно тази по чл.58, §2, б.“г“ от ОРЗД, доколкото е установено, че в приетата Инstrukция № 8121з-1415 от 20 ноември 2015 г. не са налице разработени конкретни правила както с оглед вида и обема на събираните и съхранявани лични данни на посетителите, така и с оглед защитата на данните на физическите лица при достъп до обектите на МВР. Именно тази инструкция е посочена като акт, приложим към настоящия случай от Министъра на вътрешните работи в производството пред КЗЛД. След като се е стигнало до обработване на лични данни в нарушение на принципите, залегнали в чл.5, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679, следва извода, че въведените в същата правила не са достатъчни с оглед защитата на данните на физическите лица при достъп до обектите на МВР. Непосочването на конкретния акт, в който следва да се разработят правила в тази насока съдът намира, че не води до неяснота относно мярката, тъй като, както твърди и жалбоподателя, това не е единствената инструкция, която се съдържа и следва ясно и точно да са разписани правила в тази насока.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена. С оглед изхода от спора и съгласно чл.143, ал.3 АПК основателно се явява искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът е представляван от юрисконсулт, при което и с оглед фактическата и правна сложност на спора и обема на извършената работа, съдът намира, че на КЗЛД се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева по чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определен съобразно предпоставките по чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, която сума МВР следва да бъде осъдено да заплати.

Съдът намира за основателно и искането на заинтересованата страна за присъждане на разноски. По отношение на адвокатското възнаграждение, видно от представения договор за правна защита и съдействие на лист 155 от делото възнаграждение е договорено при условията на чл.38, ал.1, т.3, предл.2 ЗА. Тази разпоредба регламентира безплатна правна помощ на близки лица. Алинея 2 на същия текст предвижда, че ако насрещната страна е осъдена на разноски, както е в случая, то адвокатът има право на възнаграждение, определено от съда в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл.36, ал.1 ЗА, т.е в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая, видно от приложения

договор за правна защита и съдействие и пълномощно адв. Ф. е упълномощена да оказва защита и съдействие на оспорващия по настоящото дело. Същата не е изготвила отговора по жалбата и в проведеното съдебно заседание не се е явила. Настоящото дело е административно без определен материален интерес и не попада в случаите, изброени в чл.8, ал.2 от Наредбата. За процесуално представителство, защита и съдействие по такъв вид дела ал.3 на чл.8 предвижда адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева. Доколкото обаче в случая не е осъществено процесуално представителство предвид посоченото по-горе, съдът счита, че на адв. Ц. Ф. от САК на основание §1 от ДР на Наредбата следва да бъде определено възнаграждение съобразно предвиденото в чл.9, ал.1, вр. чл.8, ал.3 от Наредбата, а именно в размер на s от 500 лв., т.е. 375 лева. Тази сума министерство на вътрешните работи следва да бъде осъдено да й заплати. Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОХВЪРЛЯ жалбата на Министъра на вътрешните работи против Решение №ППН-01-722/20 г. от 27.07.2021 г. на КЗЛД.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Комисия за защита на личните данни деловодни разноски в размер на 100 /сто/ лева.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на адв. Ц. П. Ф. от САК сумата от 375 /триста седемдесет и пет/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие по настоящото административно дело №8387/2021 г. по описа на АССГ със заинтересованата страна М. В. С..

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 от АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: